

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1.947 van 25 september 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake : X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 9 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 10 februari 2007 met toepassing van artikel 235, §3, van voormelde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. VAN DER VOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. In de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas als volgt weergegeven:

“U beweerde X te heten, de Iraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Langroud. Volgens uw verklaringen werd u op 30/3/1360 (20 juni 1981 in de Gregoriaanse kalender) in Teheran gearresteerd tijdens een MKO betoging (Mujaheddine

Khalq Organisation). Uw echtgenoot, X, werd een dag later opgepakt. U beweerde dat u tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld bent geweest omwille van uw sympathieën voor de MKO. U werd echter gedurende vijf jaar – tot 1/5/1365 (23 juli 1986) - opgesloten in achtereenvolgens de Evin en de Gizeh gevangenissen. Uw echtgenoot werd geëxecuteerd op 10/11/1981. Ook uw broer X, uw zus X en schoonbroer X werden door het Iraanse regime geëxecuteerd. Ze waren allen MKO sympathisanten. Na uw vrijlating had u gedurende de eerste drie jaar een maandelijkse meldingsplicht in de Evin gevangenis. Na die drie jaar kreeg u op de vooravond van bepaalde symbolische MKO herdenkingsdagen steevast het bezoek van agenten die u kwamen controleren. U hield zich na uw vrijlating niet meer actief met politiek bezig. Niettemin woonde u al vanaf kort na uw vrijlating jaarlijkse familieherdenkingen bij voor de martelaren van de MKO. U onderhield ook uw contacten met bepaalde MKO-gezinde families. Op 18/4/1378 (9 juli 1999) was u aanwezig op de studentenprotesten in Teheran. U merkte er enkele MKO pamfletten op en besloot er de draad van het activisme weer op te nemen. Samen met uw vriendinnen, X en X, verspreidde u regelmatig pamfletten met verwijzingen naar de Rajavi's, MKO-martelaren en de politieke situatie in Iran. Deze pamfletten verspreidden jullie op de openbare weg. Vanaf 1380 (2000-2001) ondertekenden jullie de vlugschriften met "Vereniging van sympathisanten van de MKO Oost Teheran". Het gebeurde ook dat jullie geld voor de partij inzamelden en videocassettes maakten. U verklaarde dat X contacten onderhield met de partij. Op 15/8/1383 (5 november 2004) was u aanwezig op een herdenking van MKO martelaren in het begraafeniscomplex Beheshte Zahra (Teheran). Jullie deelden er pamfletten uit. Twee jongens die er ook pamfletten uitdeelden werden door de ordediensten opgemerkt. Tijdens hun vlucht werden ze door de ordediensten doodgeschoten. U zelf kon ontsnappen. Op 22/3/1384 (12 juni 2005) vond er in Teheran een grote vrouwenbetoging plaats en waaraan u en uw vriendinnen deelnamen. Terwijl u officiële posters van de muren trok om ze te vervangen door posters van Maryam Rajavi werd u door X gefotografeerd. De officiële affiches verscheurde u. Op 26/3/1384 (16 juni 2005) verspreidde u pamfletten over een boycot van de nakende verkiezingen. Op 6/4/1384 (27 juni 2005) kreeg u een telefonische oproep van uw onderbuurvrouw. Ze liet u weten dat vijf agenten van de Ettelaat in uw woning waren binnengevallen en uw moeder hadden meegenomen voor ondervraging. Ze hadden ook materiaal in beslag genomen waaronder pamfletten en videobanden van de MKO, fotoalbums, uw computer, uw televisie en uw schotelantenne. Volgens uw onderbuurvrouw waren drie agenten in uw appartement achtergebleven. U dook onmiddellijk onder en u werd door een oom van de situatie op de hoogte gehouden. Hij liet u weten dat uw moeder uiteindelijk gedurende twee dagen over u ondervraagd was. Er werden haar foto's getoond van u op de vrouwenbetoging van 16 juni. Op deze foto's was tevens te zien hoe u affiches verscheurde. Uw moeder werd uitgebreid en op hardhandige wijze over uw activisme ondervraagd. U vernam ook dat uw vriendinnen op de dag van de huiszoeking waren opgepakt. U besloot hierop Iran te verlaten en vluchtte naar België, waar u 12 juli 2005 asiel vroeg.

Na uw aankomst in België vernam u dat uw moeder in de zesde maand van 1384 (augustus 2005) op de Beheshte Zahra begraafplaats een herdenking van MKO martelaren bijgewoond had. Toen ze daar op het punt stond om te vertrekken naar een andere begraafplaats –Khavaran - werd ze echter opgepakt. Ze werd gedurende één week vastgehouden en over u ondervraagd. Drie maanden later ondernam uw moeder een reis naar Mashad om er het schrijn van Imam Reza te bezoeken. Bij haar terugkomst in Teheran werd ze andermaal meegenomen voor ondervraging.

In België bent u actief geworden voor de National Council of Resistance Iran. De MKO maakt van deze Council deel uit. U legde in naam van het NCRI op diverse openbare markten in België een petitie voor tegen president Ahmadinejad en ook tegen het feit dat MKO op de lijst staat van terroristische organisaties. U neemt ook deel aan vergaderingen en demonstraties van het NCRI. U bent er verantwoordelijk voor het

boekenstandje en helpt bij het in goede banen leiden van de optochten. Ter staving van uw asielrelaas legde u een brief neer van uw moeder, enkele foto's van uw aanwezigheid op NCRI betogingen en vergaderingen, twee brieven van X (NCRI) en twee afschriften van een voorstel van een resolutie betreffende de politieke toestand in Iran."

2.1.1. Verzoekster voert aan een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.1.2. De Raad stelt vast dat de in het voormelde artikel voorgeschreven uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In casu brengt verzoekster kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.v.St., nr 133.153, 25 juni 2004).

2.1.3. De bestreden beslissing is in het bijzonder gesteund op de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van enig document ter staving van haar identiteit. Ondanks haar verklaring dat zij deze binnen een maand zou kunnen bemachtigen, slaagde zij hier niet in.

Voorts zijn er discrepanties tussen de verklaringen van verzoekster en een brief van haar moeder. Aangaande een betoging waarop zij gefotografeerd zou zijn, stelde zij eerst niet te weten wanneer dit zou zijn geweest en nadien kon zij dat wel precies uitleggen. Het is onwaarschijnlijk dat een MKO-activiste tijdens een manifestatie foto's van de Rajavi's zou ophangen en zich daarbij zou laten fotograferen. Deze vaststellingen maken het relaas ongeloofwaardig.

Omtrent het engagement in België is, gelet op het ontbreken van bewijs van identiteit, niet aangetoond dat dit gebeurd is in eigen naam en/of onder verzoekers ware identiteit. De Iraanse overheid heeft er bijaldien geen weet van. Hoe dan ook lopen alleen opposanten met een leidinggevende, organisatorische of publieke functie bij een terugkeer een risico geïsoleerd of vervolgd te worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.2.2.1. Verzoekster brengt thans een authentiek rijbewijs bij. Dit document bevat identiteitsgegevens en een foto van verzoekster.

2.2.2.2. Verweerder herhaalt dat een bewijs van identiteit een essentieel element is in de procedure. Omtrent het rijbewijs vraagt hij met toepassing van artikel 8 PR RvV dit document niet in overweging te nemen omdat niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Voorts stelt verweerder dat een rijbewijs "*slechts een indicatie kan*

zijn van iemand zijn identiteit. De motivering van de weigeringsbeslissing hieromtrent is correct genomen op een bepaald tijdstip toen er effectief geen identiteitsdocumenten voorhanden waren ter staving van verzoekster haar asielaanvraag”.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeksters rijbewijs kan in aanmerking worden genomen met toepassing van artikel 39/76, derde lid, van de voormelde wet van 15 december 1980. Zulks wordt overigens niet door verweerder betwist.

Er is voldaan aan de vereiste cumulatieve voorwaarden:

- het gegeven vindt steun in het rechtsplegingsdossier; in het verzoekschrift tot voortzetting wordt het reeds vermeld;
- het kwestieuze stuk kan op zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep aantonen; het ontbreken van een bewijs van identiteit is immers een wezenlijk motief van de bestreden beslissing;
- verzoekster maakt aannemelijk dat zij niet eerder dit stuk in de procedure kon mededelen; zij wijst op de controlemogelijkheden van de autoriteiten en stelt dat haar moeder niet vertrouwd is met de hedendaagse technieken; via een oom en haar schoonfamilie kon zij slechts in januari 2007 dit vervallen rijbewijs ontvangen.

Naar luid van artikel 8 PR RvV is de Raad niet verplicht stukken, die werden opgesteld in een andere taal dan die van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, in overweging te nemen. Daargelaten de vaststelling dat de Raad over een soevereine beoordelingsbevoegdheid omtrent dergelijke inoverwegingname beschikt, heeft verzoekster een voor eensluidend verklaarde vertaling neergelegd. De vraag van verweerder is dus niet dienstig.

Verzoekster brengt een bewijskrachtige indicatie van haar identiteit bij. Aldus wordt het determinerende motief, waarop de bestreden beslissing is gesteund, weerlegd.

Dat de bestreden beslissing op het ogenblik dat zij genomen werd correct gemotiveerd was omtrent het ontbreken van een bewijs van identiteit, is niet relevant in het licht van het devolutief karakter van het beroep.

2.2.3. Verweerder neemt bovendien discrepanties in verzoeksters verklaringen omtrent haar moeder in aanmerking. De duur van de eerste aanhouding (één versus twee weken) van verzoeksters moeder en de kwestie of zij nu op weg was naar Khavaran of zij werkelijk daar werd aangehouden, zijn tegenstrijdigheden die verzoeksters relaas ongeloofwaardig maken.

De Raad stelt vast deze zogenaamde discrepanties betrekking hebben op feiten, die zich hebben voorgedaan op een ogenblik dat verzoekster reeds in België verbleef. De kwestieuze gebeurtenissen zijn haar niet overkomen, noch was zij er getuige van.

Zo er al discrepanties zouden zijn, kan niet worden aangenomen dat zij betrekking hebben op relevante bijzonderheden van het vluchtrelaas. Ook dit motief kan niet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Aangaande de vraag op welke betoging precies de foto's van verzoekster werden genomen en aan haar moeder getoond, stelt de Raad vast dat blijkens het gehoorverslag van 10 april 2006 (p. 13) verzoekster nooit zeker is geweest over het ogenblik waarop zij werd gefotografeerd en stelde zij steeds te hebben opgelet. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster zich *“liet fotograferen”*. Nergens in het administratief dossier komt naar voren dat verzoekster dit gewillig heeft gedaan. Ook dit motief kan niet in aanmerking worden genomen.

2.3. De motieven, waarop de bestreden beslissing gesteund is, worden weerlegd. Verzoeksters relaas komt geloofwaardig over. De juistheid van alle door haar aangehaalde feiten kan niet met zekerheid worden vastgesteld, maar haar binding met de MKO is door verweerder, overigens na grondige toetsing (zie voormeld

gehoorverslag), niet in twijfel getrokken. Blijkens publieke informatie (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen ambtsbericht Iran*, juni 2007, 65-67), wordt de MKO als staatsvijand beschouwd en kunnen de leden ervan in zeer hoge mate het slachtoffer van vervolging zijn. Verzoeksters politieke activiteiten in België, die verweerder overigens niet betwist, zijn van bijkomstig belang.

Verzoeksters relaas, gerelateerd aan de Iraanse binnenlandse context, laat toe in haren hoofde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking te nemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2007 door:

dhr. F. HOFFER, wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.